

Kız ve Küçük Koyun

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Koyun

Aysel Banu YAVUZAL

Yumuşak bir cumartesi sabahı, kız ahşap düğmeli hardal sarısı yağmurluğunu giydi. Kırmızı lastik çizmelerini giyip küçük bir kanvas çantasını hazırladı. Bugün büyükbabasıyla hayvan barınağına gidecekti. Yürürken kıvrıcık koyu kahverengi saçları iki kısa topuz halinde zıplıyordu. Hangi hayvanlarla karşılaşacağını merak ediyordu.

Barınak yeşil tarlalar ve mutlu seslerle doluydu. Su sıçratan ördekler, tırmanan keçiler ve saman yiyen büyük kahverengi bir at gördü. Büyükbabası gülümsedi ve 'Acele etme, nazık ol' dedi. Kız başını salladı; büyük, yuvarlak ela gözleri hayretle açılmıştı. Her şeyi görmek istiyordu. Sonra yakındaki bir ağıldan küçük, yumuşak bir ses duydu.

Ağılda, kızın diz boyuna gelen küçük bir koyun duruyordu. Yünü kabarık ve krem beyazı, yüzü ve bacakları ise yumuşak griydi. Boynuna gevşekçe ince mavi bir kurdele bağlanmıştı. Büyük, koyu renkli, yumuşacık gözleri ve küçük, sarkık kulakları vardı. 'Merhaba küçük koyun,' diye fısıldadı. Koyun gözlerini kırıştırdı ve biraz geri çekildi.

Kız büyükbabasının sözlerini hatırladı: nazik ol. Bu yüzden ağılın dışındaki çimlere sessizce oturdu. Elini uzatmadı, yüksek ses çıkarmadı. Sadece oturup izledi. Küçük koyun ahşap bir direğin arkasından baktı. Minik pembe burnu seğirdi. Kız yumuşacık gülümsedi ve bekledi. Beklemek, diye düşündü, bir tür ilgiydi.

Bir süre sonra koyun küçük bir adım yaklaştı. Sonra bir adım daha. Kız kıpırdamadan durdu. 'Güvendesin,' dedi alçak, yumuşak bir sesle. Koyun başını yana eğdi. Küçük bir motor gibi hafif bir mırıltı çıkardı. Kızın içi ısındı. Henüz bilmiyordu ama koyun kendi koyunca diliyle merhaba diyordu.

O öğleden sonra kız yine aynı yere oturdu. Çayırdaki diğer koyunları izledi. Birbirlerine yumuşak melemeler ve hafif mırıltılar yapıyorlardı. Yan yana, birbirlerine yakın duruyorlardı. Biri hareket ettiğinde diğeri onu izliyordu. 'Yumuşak seslerle konuşuyorlar,' diye fısıldadı. 'Ve arkadaşlarının yanında olmayı seviyorlar.' Küçük koyun da onun kendilerini izlemesini izledi.

Ertesi gün kız küçük bir tutam taze çimen getirdi. Avucunda düz bir şekilde uzattı. Küçük koyun havayı kokladı. Sarkık kulakları kıpırdadı. Yavaşça öne çıktı ve çimenleri kemirdi. Burnu elini bir tüy gibi gıdıkladı. Kız çok sessizce kıkırdadı. 'Bunu seviyorsun, değil mi?' dedi. Koyunun koyu gözleri yumuşadı.

Her gün kız geri geldi. Sessiz bir taş gibi oturdu ve nazıkçe ilgi gösterdi. Koyunların nezaket göstermek için birbirlerine burunlarını sürttüğünü öğrendi. Başlarını birbirlerinin yününe yashıyorlardı. En yumuşak çimenleri paylaşıyorlardı. Kız izledi ve onların nazik hallerini taklit etti. Acele etmedi. Kapmadı. Sadece sakın, nazik halini sundu.

Bir öğleden sonra küçük koyun çitin hemen yanına kadar geldi. Tam karşısında durdu. Krem beyazı yünü kabarık bir bulut gibi görünüyordu. Mavi kurdele esintide dalgalanıyordu. Kız nefesini tuttu. 'Merhaba,' diye fısıldadı. Koyun hafifçe mırıldandı. Sonra çenesini çit korkuluğuna, eline yakın bir yere dayadı. Kız kendini özel hissetti.

Küçük koyun çit boyunca onu izlemeye başladı. Kız yürüdüğünde o da yürüyordu. Kız durduğunda o da duruyordu. Küçük gri bacakları kırmızı çizmelerinin arkasından tıpış tıpış gidiyordu. Diğer koyunlar izliyor ve gülümsüyor gibiydiler. Kız kendini minik, yünlü bir gölgeye sahip gibi hissetti. 'Sen benim arkadaşımsın,' dedi. Koyunun sarkık kulakları, sanki anlamış gibi yukarı kalktı.

Rüzgarlı bir gün küçük koyun çitte yoktu. Kız etrafına bakındı. İçinde hafif bir endişe hissetti. Sonra onu ahırın yanında tek başına dururken gördü; mavi kurdele rüzgarda çırpınıyordu. 'Rüzgardan mı korkuyorsun?' diye sordu yumuşakça. Yakınlara oturdu ve sessiz bir melodi mırıldandı. Koyun dinledi. Yavaşça yürüyüp yanına geldi ve yakın durdu. Artık rüzgarın önemi yoktu.

Kız koyunların nezaketi hakkında daha çok şey öğrendi. İki koyunun bir gölgelik alanı paylaştığını gördü. Birinin daha yavaş bir arkadaşını beklediğini gördü. Sıcak, yünlü bir yığın halinde uyuduklarını gördü. 'Birbirinize göz kulak oluyorsunuz,' dedi. Küçük koyun bacağına yaslandı. Sıcaklığı bir kucaklama gibiydi. Anladı: nazik ilgi güven inşa eder. Ve güven dostluk inşa eder.

O günden sonra en iyi arkadaş oldular. Küçük koyun kırmızı çizmelerini duyduğunda hemen çite koşuyordu. Kızın kabarık yününü okşamasına izin veriyordu. Çayırda onun peşinden gidiyor, mutlu mutlu mırıldanıyordu. Kız ona bütün sırlarını anlatıyordu. Koyun büyük koyu gözleriyle dinliyordu. Hiç sözünü kesmiyordu. Tanıştığı en iyi dinleyiciydi.

Kız biraz koyun dili konuşmayı öğrendi. O da yumuşak mırıltılar çıkarıyordu. Başını nazıkçe onun yününe sürtüyordu. Diğer çocuklar da barınağa geliyordu. Kız onlara sessizce oturmayı ve sabırlı olmayı gösterdi. 'Sadece bekleyin,' dedi. 'Size gelecekler.' Ve geldiler. Küçük koyun yolu göstermeye yardım etti.

Mevsimin son gününde kız, küçük koyun yanında otururken çimenlere oturdu. Koyun başını onun dizine yasladı. Mavi kurdele artık biraz kirlenmişti ama umurunda değildi. 'Geri geleceğim,' diye söz verdi. Koyun uzun, yumuşak bir mırıltı çıkardı. Kız bunun 'Seni bekleyeceğim' demek olduğunu biliyordu. Yünlü boynuna sarıldı, içi sıcacık ve mutluydu.

Kız eve yürürken öğrendiklerini düşündü. Koyunlar yumuşak seslerle konuşur ve arkadaşlarının yanında durur. Paylaşarak ve bekleyerek nezaket gösterirler. Kız sessiz ve sabırlı olmayı öğrenmişti. Nazik ilginin güven inşa ettiğini öğrenmişti. Ve bir can dostu edinmişti. Kalbi küçük bir koyunun yünü kadar kabarık ve sıcacıktı.